

SİBEL K. TÜRKER

*Mecnun
Kelebekler*

SİBEL K. TÜRKER
MECNUN
KELEBEKLER

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Düzeltili: Ebru Aydın, Zühre Güldoğdu

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş
Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2653-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750726538

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

SİBEL K. TÜRKER
MECNUN
KELEBEKLER

ROMAN

♥can

Sibel K. Türker'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Hayatı Sevme Hastalığı, 2012

Kalp Yazan, 2012

Öykü Sersemi, 2012

Ağula, 2012

Meryem'in Biricik Hayatı, 2012

Şair Öldü, 2012

Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolcuğu, 2014

SİBEL K. TÜRKER, 1968'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördü. *Radikal İki*'de yazıları, *Hayalet Gemi* dergisinde öyküleri yayımlandı. Öykülerini *Kalp Yazan* (2003), *Öykü Sersemi* (2005, Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Ağula* (2007, Haldun Taner Öykü Ödülü) ve *Aşk'ın Kalplerimizdeki Mutat Yolculuğu* (2014); romanlarını ise *Şair Öldü* (2006), *Meryem'in Biricik Hayatı* (2008), *Benim Bütün Günahlarım* (2010) ve *Hayatı Sevme Hastalığı* (2012, Yunus Nadi Roman Ödülü; Duygu Asena Roman Ödülü) başlıkları altında kitaplaştırdı. *Şair Öldü* romanı, TEDA projesi kapsamında Almanca, Romence, Bulgarca ve Arapçaya çevrildi.

Bir kavganın orta yerinde kalakalmışlardı.

Vakit öğlen bir buçuk sularıydı. Cemal, Ferhat'ın koluna girmiş, evin önündeki yokuştan yavaş yavaş inerek anacaddeye çıkan sokağın başına gelmişlerdi ki; kopan gürültüyü duydular.

“Neler oluyor?” diye sordu Ferhat, Cemal'in koluna iyice asılarak. Kuşlar gibi ürkmüştü.

Arkalarından yanaşan bir Ford ticari kornaya bastı uzun uzun, kaldırıma çıktılar. Ford çok az ilerleyebildi, kalabalığın orada durmak zorunda kaldı. Sürücü camdan başını çıkardı, kavga edenlere el kol işaretleri yaptı, ancak kimse tınmadı.

Sesler artmıştı, Ford ticarinin kot pantolonu göbeğinden aşağı düşmüş sürücüsü indi, kavganın içine daldı. Cadde üzerindeki marketin sahibi, kasap, çıraklar, taksiciler, yoldan geçen iki-üç adam da karışınca kim kiminle neyin hesabını görüyor, anlamak imkânsızlaştı.

“Hep böyle olur,” dedi Cemal sıkıntıyla içini çekerek. Ferhat'ı neredeyse yanında sürükleyerek bir-iki adım attı.

“Ne böyle olur?”

“Kavgalar... Küçülmez hiç, hep büyürler...”

“Ne oluyor abi, anlatsana?” Bir yandan da yürümek için direniyor, korkuyla çarpılmış yüzünü medet umar gibi gökyüzüne çeviriyordu.

“Aha, pıçak çektiler!” dedi yanlarında durmakta olan gençten bir çocuk, bunu der demez de içtiği sigarayı kaldırırma fırlatıp “pıçağı” yakından görmek istermiş gibi kavganın göbeğine doğru koştu, geniş çemberi yararak içine daldı.

“Hay salak oğlan!” dedi Cemal.

Gencin kumral kafası havada uçuşan kolların arasında parlıyor, bir sağa bir sola dönüyordu.

“Bıçağı kim çekti?”

“Öndeki aracın sahibi. Kırklı yaşlarda, topluca biri. Sanırım park kavgası. Fakat öbürünün de ağzı durmuyor, habire küfrediyor. Su aracı da yanaştı tam oldu... Bak bak, bizim gence bak resmen intihar pilotu gibi araya daldı bak, hiç korkuyor mu?”

“Polisi arasana,” dedi Ferhat, “ya da gel dönelim abi, başımıza bir iş gelmeden...”

“Aramıştır birileri merak etme,” dedi Cemal. “Uzak-tayız buradan bir şey olmaz. Ammannn!..”

Su dağıtım aracının şoförü, “Yandım Allah!” diyerek yere düşmüştü.

“Ne?” diye sordu Ferhat, Cemal’in kolunu daha da sıkarak. “Gel dönelim dedim sana abi.”

“Bıçaklandı, adam bıçaklandı. Hem de kavgayla hiç ilgisi olmayan biri. Sucuyu bıçakladı demin yanımızda duran genç!”

Cemal öne doğru atıldı, Ferhat montunun kolundan bütün gücüyle tuttu.

“Gel dönelim, gel abicim. Bize ne kavgadan?” Ağladı ağlayacaktı.

Ortalık sakinleşmişti. Kavganın tarafları biraz önceki hallerini unutmuş yerde yatan adama bakıyorlardı suspus. Süt dökmüş kediler gibi.

“Ambulans ambulans!” diye bağrışmalar oldu. Birileri yerde yatan adamın yanına diz çöktü, beyaz saçlı, kır bıyıklı biri yaralının başını dizlerine yatırdı.

“Bıçaklandı diyorum, gariban sucuya bak. Olaydaki saçmalığa baksana! O genç daha üç dakika önce yanımızdaydı, bak yere attığı sigara hâlâ yanıyor, ne ara kaptı bıçağı, ne ara sapladı, akıl alır gibi değil...”

“Kan var mı?”

“Göremiyorum ki buradan, durumu nedir? Ciddi mi? Sen şurada dur da bakıp geleyim.”

“Sakin, abi!” diye bağırdı Ferhat. “Bak bastonumu da almadım sen varsın diye, sakın...”

“İyi de adam ölüyor orada.”

“Abi...” Ferhat başını yere eğerek üfledi. “Tamam, biz de yanaşalım azıcık da bak, için rahat etsin. Ama uzaktan, azıcık gidelim, ha?”

Bu arada çevredekiler kumral genci abluka altına almış bırakmıyorlardı. Kapana kısılan gencin kafası bir sağa bir sola dönmeye devam ediyor, yerde yatanı görmek için başına olmadık açılar veriyordu. O sırada bıçak çekmiş olan adam tüm gücüyle gencin kafasını polisler gibi aşağı eğerek öyle tutmaya devam etti, kasaptan getirilen iple de kolları arkadan sıkı sıkıya bağlandı. Kavganın diğer tarafı adam da iş olsun diye gencin ceplerini karıştırıyordu, kimliğini buldu, baktı, gencin sırtına bir yumruk indirdi. Genç ve yerde yatan suçu dışında herkes birbiriyle dost olmuş görünüyordu.

Cemal ağır ağır ilerledi, Ferhat’ı da sürükleyerek. Çemberin en dışında gevşekçe duranlara sordu:

“Yarası ağır mı?”

“Galiba öyleymiş,” dedi şişman, orta yaşlı bir adam. Nefesi sarmısak kokuyordu.

“Karnından bıçaklamış, yer kan gölüne döndü.”

Cemal bir adım daha atmaya yeltendi, Ferhat korkuyla çekiştirdi kolundan.

“Off,” dedi Cemal kolunu silkindi. Gür bıyıklı adama dönerek, “Arkadaş, bir dakika tutar mısın?” diye sor-

du, adam tuhaf tuhaf baktı ikisine, sonra korkudan bembeyaz kesilmiş Ferhat'ın koluna girdi. Cemal kalabalığı yararak ilerledi.

“Kimsiniz?” diye sordu Ferhat ürkekçe.

“Ben Halit,” dedi gür bıyıklı adam. “Âmâ mısınız?”

“Abim nerede?”

“Gelir şimdi,” dedi adam Ferhat'a bakmaya devam ederek. “Âmâysan da çocuk musun be adam, gelir şimdi.”

Ferhat boşta kalan eliyle saçlarını karıştırmaya, çekiştirmeye başladı.

“Dur ağlama, gelir dedik ya! Kocaman adamsın, yemedik ya seni? Tövbe tövbe...”

“Yanlış anlamayın,” diye kekeledi Ferhat. “Eminim çok iyi birisiniz... Ama bu olanlar sınırlarımı bozdu biraz, hem ben annem ya da ağbim olmadan sokağa hiç çıkmam.”

Adam dinlememişti Ferhat'ı. Kolundaki yükten kurtulmak ister gibi boynunu uzatıyor da uzatıyor, ayak parmakları üzerinde yükselmeye çalışıyordu. Sonunda dayanamadı, “Anam, adam kan kaybından gidecek,” dedi, “ambulans da gelemedi, dur ben de bir bakayım hele.”

Yanındaki adama Ferhat'ın kolunu verdi, iç kısma doğru ilerledi.

“Kimsiniz?” diye sordu Ferhat, tir tir titriyordu.

“Recai,” dedi yanındaki kaba ses.

“Recai Bey, abimi gördünüz mü acaba?”

“Kimmiş senin abin?” diye sordu adam alaylı. O sırada birileri arkadan ittirerek olay mahalline yanaşmaya çalışıyordu.

“Beyler, ittirmeyin lan!”

“Abim Cemal, az önce beni bırakıp içeriye doğru gitti, anlamak için. Ne oluyor orda?”

“Bu mahşer yerinde nereden bileyim senin meraklı abini?” dedi adam asabice. “İşte biri pıçaklandı, polis, am-

bulans gelecek de... Hem ben de gidiyorum, duramam daha, işim var.”

Adam, Ferhat'ın kolunu bıraktığı gibi sokağın öbür ucuna hızla yürümeye başladı. Arada dönüp arkasına bakıyordu, köşeyi döndü, gözden kayboldu bir anda.

Ferhat boşta kalan kolunu oynattı, ne yapacağını bilemiyordu. Daha fazla dayanamayacaktı. Derin bir nefes çekti içine ciğerlerini patlatırcasına, Cemal'in ismini olanca gücüyle haykırdı. Kalabalık bir an sessizleşip döndü, ona baktı. Ferhat'ın yüzüne utanç ve hiddetten yanan, acı biber gibi bir kan yürümüştü. Cemal üç adımda geldi yanına, kolunu tuttu sıkı sıkı.

“Korkma, tamam, buradayım,” dedi.

“Neden bıraktın beni abi, ha? Biliyorsun işte, beni zorla sen çıkardın evden, gel hava alalım dedin, şu yaptığına bak. Eve götür beni, abi...” Ferhat tir tir titriyordu.

Cemal onu sakinleştirmek için geriye, parkın oraya doğru çekti. Eli sırtında kaldı bir süre.

“Haklısın,” dedi. “Ne desen haklısın ama adam ölüyor orda.”

“Ölüyor mu?” dedi Ferhat daha da korkarak. Kendi meselesini bir anda unutmuştu. O sırada sokağın başından siren sesleri duyuldu. Ambulans görüldü, arkasında da polis aracı.

“Hah, geldiler nihayet,” dedi Cemal.

“Cemal Abi bir şey diyecem, cüzdanım yok.”

“Ne? Cüzdanın mı yok? Kaç paran vardı içinde?”

“Yirmi lira, bir de kimlik.”

“Emin misin?”

“Evet, montumun cebindeydi, bir de sen bak...” Cemal, Ferhat'ın ceplerini aceleyle yokladı.

“O adam aldı galiba... Recai.”

“Recai kim?” diye sordu Cemal ambulansın yanışmasını izlerken.

“Recai,” diye yineledi Ferhat. Cemal onu dinlemiyordu.

O sırada ambulans görevlileri koştı, “Açılın, açılın!” komutu veriyordu sırtında “Acil 112” yazan turuncu renk bir mont giymiş olan hemşire. Kıvırcık, sarı saçları vardı. Aynı biçimde giyinmiş bir erkek görevli de ilkyardım çantasını taşıyarak hemşirenin arkasından ilerliyordu. Adama ilk müdahaleler yapıldı, koluna enjektörler sokuldu, oksijen maskesi takıldı. Yaralıyı sedyeye taşırlarken ahali yardım etti, pantolonunun önü vıcık vıcık, ıpslak kırmızıydı. Kendinde görünmüyor, başı yana düşüyordu kaldırılırken. Ambulans siren öttürerek geri geri gidip tam bir dönüşle yola koyuldu. Polisler çemberi açmıştı. Kolları iple arkadan bağlı gencin yanına geldiler, hem gence hem de ahaliye sorular yöneltiyorlardı.

Cemal iç cebinden çıkardığı siyah güneş gözlüklerini taktı alelacele. Polislerden biri yanlarına doğru seyirtirken Ferhat’a sıkı sıkı yapıştı. Onlardan yana bakarak, “Ne gördünüz beyler?” diye sordu gençten bir polis. Şüpheli bir durum sezmiş gibi bir hali vardı.

“Biz körüz abi, bi şey görmedi ki?” dedi Cemal. Sesini belli belirsiz inceltmişti.

“Görmedik,” dedi Ferhat da utanır gibi. “Buradan geçiyorduk...”

“E, gidin işinize boşuna kalabalık etmeyin o zaman.” Allah Allah der gibi bir el hareketi yaptı.

Neyse ki polis onlarla fazlaca ilgilenemedi, çevresi tanıklık yapmaya can atanlarla sarılmıştı.

“Abi niye öyle dedin?” diye aniden sordu Ferhat parkta otururlarken. Elinde yarısını kemirdiği kâğıthelvayla on yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Dakikalardır şu banka oturmuş, kuş seslerini, çocuk ve anne seslerini, simitçi

ve helvacının bağırışlarını dinliyorlardı. Sanki Ferhat'ın aklına yeni gelmiş gibiymiş olanlar. Ya da dakikalardır bu konu hakkında enine boyuna düşünüyordu da, bir yanıt bulamayınca dayanamamış soruvermişti.

Sık ağaçlıklı geniş parkta, yaprakların arasından allı pullu ışıldayan güneş neredeyse çekilmek üzereydi, anneler, çocuklar, simitçi, helvacı ve hatta kuşlar da çekip gitmişti. Üşüyordu ikisi de hafiften.

“Onlarla mı uğraşacaktık?” diye sordu Cemal sıkıntıyla. “Hem pek bir şey gördüğümüz de söylenemez.”

“Doğru abi, hele de ben...” Gülümsedi. “... bari polise paramı çalan adamı söyleseydik...”

Cemal yanıtlamadı, bir sigara yaktı, derin derin nefesler çekti.

“Cemal Ağbi düşünüyordum da?.. Dünya güzel bir yer mi, değil mi? Yani, bazen çok güzel, bazen de...”

“Değil,” dedi Cemal sıkıntıyla. Ferhat'ın bu çocuksu, bitmez tükenmez soruları bazen canını sıkıyor, çok belli etmese de bunaltıyordu. “Niye ki, neden abi, Cemal Abi niye öyle dedin...” Bu sorular sonsuza uzayıp gidiyordu sanki. Gözlüğünü çıkarıp iç cebine koydu, dönüp Ferhat'ın gülümseyen yüzüne baktı yandan. Otuzundaki bu hafiften şişman adam gerçekten de mutlu bir çocuğa benziyordu. Yuvarlacık kafası, kısa, kalın boynunun üzerine asılmış elmaşekeri gibi duruyordu. Düz, ince telli kumral saçlar bu yuvarlak kafaya sakın kıvrımlarla, düzgünce işlenmişti. Küçük, biçimli kulakları başına tatlılıkla yapışmıştı. Minicik bir burnu, gamzeli çenesi, yuvarlacık, pembemsi yanakları vardı. Gerçekten de düzgün, masum, sevgi dolu bir yüzdü bu. “Güzel çocuk,” diye düşündü Cemal, “gariban be bu! Yazık, yazık...”

İçlenip bir sigara daha yaktı.

“Yani haklısın, işte o adam bir anda cüzdanımı yürüttü. Yapmasaydı keşke. Böyle böyle oluyor kötülük-

ler.. Ama Allah görür, o benim gibi kör değil ya...” Cemal’den ses gelmeyince durdu.

“Abi bir nefes da bana versene.”

“Sen helvanı ye.”

Cemal iki kez kuvvetle çekti içine dumanı, fikrini değiştirmiş olacak ki; Ferhat’a yaklaşarak ağzına götürdü filtreyi, “Al bakalım, böyle bir nefes, iki nefes derken tiryaki olma da başıma,” diyerek aralanmış dudaklarına konurdu. Ferhat bir nefes çekince çekip aldı, kendi dudağına yerleştirdi. Ferhat öksürdü iki kez. Cemal helvadan bir parça kopararak Ferhat’ın ağzına tıktı.

“Yok abi, ben tiryaki olmam,” dedi helvayı çiğnerken, incecik bir parça dudağının kenarında kalmış, hazan yaprağı gibi titriyordu. Cemal eğilip eliyle silkeledi. “Birisini sigaradan keyif almak için halka halka kıvrılan dumanını görmek gerekir demişti. Haklı bence...”

“Olabilir. İnsanlar akan, tüten, yanan şeyleri görmeyi severler...”

Bir çınar yaprağı dalından koptu o sırada Ferhat’ın alınına, sonra burnuna çarparak oturdukları bankın üzerine, hemen yanlarına düştü.

“Düşen şeyleri de...”

“Niye ki?”

“...”

Ferhat sorusunda ısrar etmeden aklını kurcalayan asıl meseleye döndü.

“Abi, bıçaklanan adam ölmüş müdür sence? Allah yardım etsin inşallah.”

“Bilmem ki,” dedi Cemal sigarayı fırlatıp üşüyen ellerini montunun ceplerine soktu.

“Kasıktan bıçaklandıysa fena ama yaşar belki, belki yarası derin değildir.”

“İnşallah,” diye cevapladı Ferhat. “Karısı, çocukları da vardır, kim bilir şimdi ne durumdadırlar. Allahım, sen acı...” Başını göğe doğru uzatarak gülümsedi.

Cemal az önce gördüklerine hâlâ bir anlam veremeden düşünüyordu. Yanlarında duran çocuk yaydan fırlayan ok misali koşarak neden tanımadığı bir adamı bıçaklasındı ki? Gerçekten saçmaydı olup bitenler. Belki de suçu, oğlanın eski bir düşmanıydı – o kadar gençti ki diye düşündü Cemal, “eski düşman lafı komik kaçıyor”, belki de kanlısıydı, kim bilebilirdi, belki çocuğun hayırsız eniştesiydi, diye düşünmeye devam etti, ablasını perişan eden çulsuzun tekiydi, oğlan orada onu görüverince fırsat bu fırsat diye kavgaya karışmış, muradına da ermişti, bu belkiler daha da uzatılabilirdi ki birden düşünmekten sıkıldı. “Kim bilir?..” diyerek mırıldandı.

“Cemal Abi?”

Ferhat gülümseyerek havayı koklarmış gibi başını dikmeye devam ederken soruyordu.

“Günler kısalıyor,” dedi Cemal konuyu değiştirmek için kendi kendine söylenircesine.

“Benim için fark etmez,” diye yanıtladı Ferhat. “Annem de hep böyle söylüyor ya... Peki nereye gider bugünler? Nasıl kısalır ki? Kendi kendine mi?”

“Kendi kendine... Sonra da uzar..”

“Neden peki?”

“Oyun olsun diye...”

“Süreyya Yenge’yi görmeye gidecek misin?”

“Yok, şimdi değil.”

“Günler uzayınca?”

“İşte o zaman birlikte gideriz Ferhat, koçum...” Sirtına vurdu pat pat. Ferhat’ın bir türlü bitiremediği helvayı kapıp iki lokmada yutuverdi.

“Kalkalım mı?” dedi aniden banktan fırlayarak.

Ferhat’ın kolundan tuttu, yardım etti. “Annen merak etmesin.”

“Tamam öldüm öldüm de, bir sor acaba yaşadım mı ben?”

Sibel K. Türker’in yeni romanı *Mecnun Kelebekler*, bambaşka bir dünyanın diliyle yazılmış. Ev işlerine giden Filiz, bir markette kasiyerlik yapan kızı Nilay, Filiz’in ayrıldığı kocası tekel büfeci İsmet ve Filiz’in arada bir oturmaya gittiği falcı Vedia... Ve aynı alt sınıf çevresinden yan karakterler... Sibel K. Türker, şaşırtıcı bir başarıyla anlattığı bu renkli karakterleri, usta bir ressam gibi, tüm renkleriyle, adeta nakşediyor.

Mecnun Kelebekler, başka romanlara benzemiyor, Sibel K. Türker’in bugüne dek yazdığı romanlara da benzemiyor; alabildiğine renkli ve çoksesli bir Türkçe, dozu gittikçe artan bir mizah, her biri mecnun kelebekler gibi sayfaların arasında dolaşan karakterler –değeri bilinmemiş şairler, görüşü sorulmamış filozoflar, medyum bile sayılmamış simyacılar– aracılığıyla çizilmiş unutulmaz bir “günümüz Türkiye’si”...

Kapak resmi: Boris Grigoryev

☞ canyayinlari.com ☛ twitter.com/canyayinlari ☜ facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-2653-8

9 789750 726538